логатић си въобраи, защо ак повечето на-
говорен бивать, когато сме съ пъхъ;
пъ не логатић никакъ се дъи, до колко
ли са непрiятни пъхнитъ въспоми-
нанiя за ламеитъ бокмури, когато
ак съ голъмъ ядъ слушамъ. Слушай,
бе Христо, нима ти не можеш имъ
писа по рядко, е, ако не по рядко, то
по малко, по имейлъ писма. Защо
имъ даваш да разбератъ, че си влюбенъ?
Защо сеймiенъ ведиждъ за вицане не
разберешъ, че у пъхъ или у нея има
само „увлечет", а не любовь, че
всичко е дерави, че е „отъ нечего дъ-
лать" и еднообразно по скудоверта
си; защо не разберешъ, че пъ не заслу-
жватъ, щото ти да си разбърквашъ
работитъ за пъхъ, че тебъ ти сри-
гатъ и другитъ твои беди?

„Подлогъ" си натравимъ за пъхъ.
Какъв подлогъ можешъ ти да на-